

tiste družine, tisti posamezni ljudje, ki žive s svojimi sosedi, s svojimi bližnjimi v nekaljenem miru in v medsebojni ljubezni in slogi, kajti Božje dopadenje in blagoslov je nad njimi.

Bratje in sestre, podajmo si toraj roke, saj smo vsi otroci enega Očeta, ki nas neizkončno ljubi, ako se držimo Njegovih svetih zapovedi in naukov Njegovega edinorojenega Sina, ki je za grehe človeštva Svojo sveto kri prelil in nas storil dediče nebeškega kraljestva. Spomin na smrt in vstajenje našega Odrešenika naj v nami obudi trdno vero in prepričanje, da le tedaj smemo upati, Kristusovih obljub deležni postati, ako živimo s svojim bližnjim v ljubezni in miru, kakor je On nas učil in v tem najlepši vzgled dajal.

Odpustimo našim nasprotnikom vsa razžaljenja, znebimo se vsake mržnje in jeze ter dajmo v naših srcih prostora ljubezni, ki je podlaga miru in sreče, kakoršne si vsakdo izmed nas imeti želi.

Ljubezen in mir naj nas vežeta v eno družino, naj delata nas otroke Nebeškega Očeta in dediče onega nadzemskega kraljestva, katero nam je obljubil naš Gospod in Zveličar Jezus Kristus.

* * *

Vesele velikonočne praznike želi svojim cenjenim naročnikom „Štajerc“!

Po volitvah.

Kakor smo že v zadnji številki našega lista poročali, iztekle so se volitve v okrajni zastop ptujski prav ugodno, kajti nazadnjaški hujskači so pri njih prav sijajno propali ter morali narediti prostor naprednjakom ali kakor se poljubi izraziti „celjski žabi“ in njenim vrstnicam: nemčurjem, „Štajerčevim“ privržencem itd. Po dolgi dobi je prišel ptujski okraj spet v roke za blagor ljudstva vnetim možem, ka-

Cesar pri kmečki mizi.

Dobri cesar Ferdinand, ki je vladal pred sedanjim našim cesarjem Franc Jožefom, je posebno ljubil priproste, toda tečne jedi. Najljubši so mu bili cmoki (knedelni) z kadnim zeljem in povojenim mesom. Cesarsko kuhinjo v Schönbrunnu pa je vodil francoski kuhar, kateremu se ni zljubilo, da bi kako „avstrijsko jed“ na mizo postavil. Cesar je toraj večkrat rekel svojemu vednemu spremljevalcu, baronu M.: „Ko bi se jaz le enkrat zamogel najesti dunajskih jedi!“ Pripoveduje se od tega med drugimi tudi naslednja mična dogodbica:

V bližini Schönbrunn leži v neki dolinici dunajskega gozda prijazna vas Hainbach, kamor se je cesar Ferdinand skoraj vsacega dne v priprostem lovskem koleselju na sprehod peljal. Necega dne opoldne je šel cesar peš skozi vas ter je polukal skozi okno v neko kmečko hišo, v katerej je družina ravno pri obedu sedela. Na mizi je stala velikanska skleda polna čmkov, zraven pa manjša s kislim zeljem.

Ko cesar to vidi, se obrne k svojemu spremljevalcu ter mu reče: „Idite Vi naprej in me pri vozu počakajte! Jaz

terim se tolivažno okrajno gospodarstvo sme zvestjo zaupati. Izvoljeni so bili sledeči gospodarsicer:

Iz skupine veleposestva: plem. Helmut Franc veleposestnik v Šterntala, baron Kübler Maks, veleposestnik v Borlu, plem. Pongratz Gustav veleposestnik v Dornavi, Burg Martin, veleposestnik v Jurovcih, Schampa Jakob, veleposestnik v vancih, Schosteritsch Franc, veleposestnik v Št. Vidu, Straschill Max, veleposestnik na Ptuj pri Ptuj, Ulm Maks, veleposestnik v Zavrču, bel Jožef ml., veleposestnik v Spodnjem Velovle Windisch Andrej, veleposestnik v Leskovca proti 45 glasom.

Iz skupine obrtnikov: Fürst Leopold veleposestnik v Ptuj, Fürst Konrad, veleposestnik in vinski trgovec v Ptuj, Kasper Johan, plem. Leischegg Franc, veleposestnik na Bregu pri Ptuj, Leskoschegg Jožef, veleposestnik v Leskovca Matzun Jakob, posestnik opekarnice v Ptuj, Hutter Simon, veleposestnik in tovarnar v Ptuj, Ornig Jožef, veleposestnik in župan v Ptuj, plem. Fichtenau Sixtus, veleposestnik in župan v Ptuj in Sima Karol, veleposestnik na Ptuj pri Ptuj s 17 do 19 od 19 oddanih glasov.

Iz skupine mest in trgov: Kaifer Franc, veleposestnik in podžupan v Ptuj, dr. Plachky Avgust, odvetnik v Ptuj, Rossmann Ignac, posestnik v Ptuj, Wissenjak Jožef, veleposestnik in župan na Slomu, dr. Treitl Emil, zdravnik v Ptuj, Hintze Woldemar, veleposestnik v Vičavi, Slawitsch Leopold, posestnik in trgovec v Ptuj, Sellinschegg Adolf, veleposestnik in trgovec v Ptuj in Steudte Johan, veleposestnik in sodarski mojster v Ptuj s 13 do 15 oddanih glasov.

Iz skupine kmečkih občin: Koren Anton, posestnik pri Sv. Barbari v Halozah, Töschnik, posestnik in usnjar v Kozmincih, Tösch usnjar v Majšpergu, Glob Martin, krčmar v

pridem kmalo za Vami.“ Nato je vstopil v kmetovo hišo se je na gospodarjevo povabilo koj k mizi vsedel ter gimi vred slastno zajemal cmoke in zelje. Jako mu je ta jed. Ko se je cesar do dobrega nasitil, stisnil je gospodarsicer zlat v roke, gospodinji pa je rekel: „Jutri pridem spet hajte nekaj cmokov več!“ Svojemu spremljevalcu pa je med vožnjo odločno zakril, da o njegovem obisku v hiši ne sme v gradu nikomur kaj ziniti, najmanj pa cesarici Mariji Ani.

Kakor je navada obedujejo na cesarskem dvoru pozno, namreč ob petih popoldne. Tistega dne se cesar obedu nobene jedi ni dotaknil, čemur so se vsi navzoči dili. Cesarica je namignila dvornemu (telesnemu) zdravniku naročila, da mora cesarja preiskati, ali ni morebiti bole-

Druzega dne se je peljal cesar zopet v Hainburg je pri kmetu cmoke, dal zlat in se zadovoljen v grad Ko se pri obedu spet ni nobene jedi dotaknil, polastila celega dvora osupnjenost in skrb. Cesar pa se je veselil, da je vendar enkrat bolj prebrisan, kakor vsi dvorniki. Poklicanih je bilo več najbolj slovečih zdravnikov Dunaja, ki bi naj preiskali in razsodili, kaj je temu kri-

ličju, Mahorič Franc, krčmar v Ptuj, Čuš Johan, posestnik v Hlaponjcih, Mikl Tomaž, trgovec pri Sv. Marjeti niže Ptuja, Brenčič Miha, fabrikant in bivši glavni lesni zalagatelj (liferant) prejšnega okrajnega zastopa, v Rogoznici, Veršič, posestnik pri Sv. Marku niže Ptuja in Zelenik Jožef, „profesor“ in načelnik posojilnice v Ptuj z večino oddanih glasov.

Zmago je odločil izid volitve v skupini veleposestnikov, na katere so nasprotniki s vsemi dovoljenimi in nedovoljenimi, poštenimi in nepoštenimi sredstvi skušali uplivati, da bi jih pridobili na svojo stran ter si na ta način zmago zagotovili. Toda ni se jim posrečilo — klaverno so morali gledati, kako naši vrli možje trdno stoje ramo ob rami ter krepko odbijajo vsak njihov naval. Pa tudi od une stranke so z nami volili nekateri veleposestniki, ki so poprej bili proti svoji volji privrženci nasprotne stranke, možje, katerim je začelo dosedanje gospodarstvo okrajnega zastopa presedati in so izprevideli, da na ta način ne sme več dalje iti. Neustrašljivo so se poslužili svoje proste volilne pravice, niso se dali preplašiti in upogniti raznovrstnim grožnjam in tudi ne zapeljati različnim obljubam. Čast naj bode toraj njihovem neustrašljivemu in možatemu nastopu!

Komur je znano, kakšnih sredstev se poslužujejo naši politični nasprotniki, uni fanatični hujskači, katerim je vsako sredstvo sveto, ako žnjim le dosežejo svoj namen in cilj, ta se mora zares čuditi, da je nam sploh bilo mogoče zmagati. Pri teh volitvah ni bil boj med Slovenci in Nemci, temuč šlo se je za zmago nad unimi ščuvarji, ki delajo v okraju nemir in prepir; to je jasno pokazalo dejstvo, da je obilo slovenskih volilcev soglasno volilo z Nemci.

Mi se veselimo, da smo kljub tolikajšni agitaciji naših nasprotnikov zmagali. Neki zdravnik obiskal je n. pr. dan pred volitvijo svoje bolnike, ki so volilci in naprednjaškega mišljenja ter jim je prigovarjal, da naj naslednjega dne nikar ne hodijo na prosto, ker bi jim znalo to močno škodovati. — Na ubogega ba-

rona Posta z Polskave so gospodje krog Framske posojilnice tolikanj pritiskali, naj vendar svoj glas za njihovo stranko odda, da je revež vsled te razdraženosti dva dni potem umrl! — Starodavna nemška hiša Lerch v Ptuj je pooblastilo za volitev nekemu Nemcu izročila, pa vsled spletkarij posojilničnih gospodov se mu je tista spet izsilila in z nemško hišo Lerch je volil — dr. Jurtela. V tem smislu so delovali tudi različni drugi denarstveni zavodi, katerim gospodje pervaki gospodujejo, pošteni denarni zavodi pa kaj takega niso delali.

Vsled te zmage padla je zopet ena glavnih trdnjav prvaških mogotcev in s zaupanjem smemo reči, da je ne bodo dobili več v svojo oblast. Celih 19 let so gospodovali ptujskemu okraju, a njihova „slavna“ doba je minila v večnost, vrnila se ne bode nikdar več. Trditev prvaških hujskačev, da na Spodnjem Štajerju ni niti enega Nemcem prijaznega Slovenca, se je ob tej priliki jasno pokazala kot lažnjiva, ker pameten slovenski kmet ne sovraži svojega nemškega soseda, temuč želi žnjim v sporazumljenju in miru živeti. Ta zmaga naj bode spodbuda volilcem onih okrajev, v katerih se še dosedaj šopiri prvaško nasilstvo.

Dne 24. marca se je vršila volitev odbora ter so bili sledeči gospodje izvoljeni: Jožef Ornig, načelnik, Woldemar Hintze, podnačelnik, baron Kückbeck, dr. plem. Fichtenau, Joh. Steudte, Maks Straschil, Adolf Sellinschegg in Jakob Gollob, odborniki.

Možje v odboru so sami poštenjaki, ki dajejo nam poročila dovolj, da se bode v prihodnje za okraj kaj več koristnega ukrenilo in izpeljalo, kakor se je dosedaj. Gospodu Ornigu ne častitamo k njegovi izvolitvi za načelnika okrajnega zastopa, temuč mi častitamo okraju, ki je dobil za gospodarja moža, ki navadno stori in izvrši več, kakor mu vlevajo dolžnosti.

Novoizvoljeni gospod načelnik je po izvršeni volitvi v svojem nagovoru na odbor pa tudi dovolj jasno razložil, kaj da ima okrajni zastop v prvi vrsti vse storiti, da se željam in zahtevam prebivalcev ustreže in zadovolji, kolikor je to sploh delokrogu okrajnega zastopa mogoče in kolikor mu dopuščajo gmotne razmere.

To pa gotovo ni lahka stvar, kajti mnogo kaj se ima izvršiti in staro popraviti, kar se prej iz kateregakoli vzroka ni zgodilo. K temu pa je potrebno sodelovanje vseh udov okrajnega zastopa; ne samo večina se ima za stvar živahno zanimati, temuč tudi manjšina. Pri tej priliki pa mora prav krepko povdarjati, da okrajni zastop s vprašanji, ki zadevajo politiko ali narodnostne zadeve, nima ničesar opraviti, temuč se ima baviti edino le z gospodarstvenimi zadevami. Gospod govornik je zatrdil, da se bode kot načelnik okrajnega zastopa strogo držal te smeri ter je prosil, naj se sploh vsi udje tega načela držijo.

Novi zastop prevzame dolga v precejšnji višini, doslej se ve že za 13 tisoč kron. Okrajne ceste in naprave, kiso stemi v zvezi, niso v povoljnem stanju,

esarju nobena jed več ne diši itd. V državnem svetu, kateremu je predsedoval cesarjev brat nadvojvoda Ludovik, je državni kancelar Meternih že govoril o mogočnosti, da je cesar morebiti na smrt bolan. Dvorniki so stikali glave, cesarica je bila žalostna, zdravniki so si belili glave, a vzrok temu so bili — kmečki cmoki v Hainburgu. Pri dotičnem kmetu je bil cesar vsakdanji gost.

Naenkrat pa je rešil cesarski dvor iz tega morečega stanu — blebetavi jezik tiste kmetice, ki je cesarju cmoke kuhala. Povedala je botrici — županovi ženi, da pride k njej vsaki dan neki imentten gospod cmokov in zelja jest in da vsakokrat za to en cekin (zlat) da.

„To bode najbrž kak špicbub,“ je rekel župan ter je to reč naznanil tedanjemu policijskemu ravnatelju grofu Sedlnitzkyju, ki je imel blizu Hainburga svojo vilo. Sedlnitzky je odšel, da hoče skrivnostnega gosta sam zasačiti in razkriti. Vstopil je toraj družega dne opoldne z dvema policajama v dom dotičnega kmeta in našel pri mizi — cesarja Ferdinanda. Cesar je postal prav resen in je jezno rekel: „Škoda da ste tako rano prišli, jaz sem komaj šele eden cmok povžil!“

kakor bi bila to želja kmečkega prebivalstva. Mnogotere tozadevne pritožbe so popolnoma opravičene. Kolikor bode v močeh okrajnega zastopa se bode to na bolje obrnilo.

Nato opozori g. načelnik na dosedanje šolske razmere, ki zahtevam, kakoršne stavi večina prebivalstva v okraju, ne odgovarjajo povsem, ker se otroci v šolah ne naučijo dovolj nemškega jezika, kakor sicer to stariši želijo, da bi se njihovim naslednikom pozneje v življenju lažje godilo. Jasno je gospod govornik, povdarjal: Mi nočemo in se nam tudi ne spoljubi slovenskega kmeta germanizovati (v Nemca prenarediti); ako pa ta želi in zahteva, da se naj njegovi otroci nauče vsaj toliko nemškega jezika, kolikor ga za poznejše življenje takorekoč neobhodno potrebujejo, tedaj se jim to zahtevanje naj ne odreče, temuč da priložnost, da se njihovim težnjam in željam ugotovi. To pa ni nikako germanizovanje, ampak o takem govorijo le tisti hujskači, katerim ni za kaj družega mar, kakor za ščuvanje enega naroda na družega. Pametni stariši sami dobro spoznajo, česar je njihovim otrokom potreba, zatoraj pa tudi mnogo izmed njih daje svojo deco v nemške šole, akoravno jih to čestokrat mnogo denarja stane, katerega bi si lahko prihranili, ako bi se otroci v domači šoli vsaj toliko nemščine naučili, da bi se vsaj za silo zamogli s sosednimi Memci sporazumeti, s katerimi žive naši kmetje v vedni dotiki, katerim spečajo mnogo svojih pridelkov.

Da ima odbor, posebno pa njegov načelnik k izpeljavi teh načel tudi resno voljo, o tem nam ni treba dvomiti, saj se težko kdo bolj ko g. Ornič ravna po pesnikovih besedah:

„Ne samo, kar velevala mu stan,
Kar more, to mož je storiti dolžan.“

Vojska med Rusi in Japonci.

V zadnjih tednih se iz bojišča na daljnem iztoku ni poročalo o nobenih dogodkih, ki bi bili posebnega pomena ali ki bi dali na izid vojske med Rusi in Japonci sklepati. Obmorsko trdnjavo Port Artur Japonci zaporedoma napadajo in vidi se, da se je željo na vsak način in za vsako ceno polastiti. Ta trdnjava je jako obširna in kakor posamezni vojaški veščaki zatrjujejo, nepremagljiva. V njej je prostora za 200 tisoč mož, a sedanja posadka šteje samo 20 tisoč mož. Vsekakor je Port Artur za Ruse velike važnosti, naj se plete vojska na morju ali na suhem. Port Artur je ob enem bogato založništvo živeža, orožja in streljiva ter zamore Rusom v slučaju, če bi jih sovražnik na suhem premagal, služiti tudi kot izvrstno in varno zavetišče, dokler jim ne prihitijo na pomoč nova in večja vojna sila. To važnost Port Arturja so Japonci dobro spoznali, zato si pa tudi na vse kriplje prizadevajo, to važno mesto v svojo oblast dobiti. Večkrat so že to trdnjavo močno bombardirali, pa dosedaj še niso imeli povoljnega vspeha.

Rusi imajo do sedaj, kolikor je javnosti znano, v vzhodni Aziji najmanjše že 142.500 pešcev, 22 tisoč

350 mož konjištva in 17 tisoč mož topništva blizno 660 topovi. Koliko vojakov so že Japonci bojišče postavili, o tem se dosedaj še ničesar ne ve, ker Japonci kolikor možno na to da svet o njihovih bojnih operacijah ne izve tovega ali zanesljivega. Ti rumenokožci so jakovidni in zviti ptički, ki bodo svet najbrž z jahnimi in morebiti tudi pretresljivimi novicami dili, kajti zvižahnost in potuhnjenost je že čenajvečjo moč premagala ali pa vsaj preslepila.

Na suhem so se tu in tam sovražne straže, kakor tudi posamezne čete že spopadle znamenitejših bojov pa dosedaj še nobena pa ne vedo povedati; te male praske pa našim ljem ne bomo opisovali. Ko dojdejo nam tialjiva poročila o večjih bojih, tedaj bomo tistacenjenim čitateljem natančno naznanili.

Neka vedeževalka v Parizu, ki je svojanngleškemu kralju Edvardu prav dobro prerok(zgodilo se je namreč tako, kakor je ona prerokpravi o vojski med Rusi in Japonci sledeče:

Port Artur bodo dobili Japonci v svojdne 29. marca; na suhem bode sredi mesecavelika bitka, v katerej bodo Japonci zmagali; bode nastala na Ruskem velika revolucija nihin Rusi bodo primorani svoje vojaštvo poklicajišča domov, kar bode storilo konec vojski na d iztoku.“

No, radovedni smo, ali se bode prerokovapariške babure uresničilo? Da bi bil Port že padel, o tem dosedaj, ko se te črtice tiskazni bilo slišati.

Spodnje-štajerske novice

„Domovini“ v album.

„Celjska žaba“ „Štajercu“ očita,
Da je „znôrel“, pravi duhovita;
„Štajerc“ drog pa spretno zdaj obrne
In „Domovino“ tako-le zavrne:
„Kdor hoče kdaj znoreti,
Prej pamet mora 'meti.
Če ti bi pameti b'la kdaj imela,
Gotovo davno b'la bi že znorela,
Ker se pa pamet tebi nem're vneti
Zato ti nemogoče je, kedaj znoreti!“

„Psychiat

Velikonočno streljanje vsako leto povzroali manj nesreč. Kjer te stare navade že nne morejo opustiti, tam se naj vendar pazi da se k strelbi ne puščajo otroci, ampak da tisto opraviti le pametni, previdni in trezni Posebno velja to svarilo gospodarjem, ker tigo govorni za vsako nesrečo, katera se utegne p hovi hiši pripetiti. Stariši, pazite na otroke!

Otroka umorila je, kakor se sumi, Antonidovič, kočarska hči iz Jablove na ptujskem Sredi meseca februarja je porodila ter novorov gozdu zakopala. Te dni se jo prijeli ter c okrajnemu sodišču v Ptuj izročili.